

Džeksona stāsts

Džeksons ir uzaudzis uzticīgu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļu ģimenē. Viņam ir mīloši vecāki un īpaši tuvas attiecības ar māsu Selēnu.

Džeksons mil evaņģēliju, un viņam ir liecība par Jēzu Kristu un Atjaunošanu. Daudzi pazīst viņu kā dzīvespriecīgu un sabiedrisku personību. Taču pēdējā laikā viņa dzīvesprieku ir aizstājušas skumjas un viņš arvien vairāk norobežojas no citiem. Džeksonam ir kāds noslēpums, un viņš nezina, ko šajā ziņā iesākt.

Cik ilgi vien Džeksons sevi atceras, viņam vienmēr ir vairāk patikuši vīrieši, nevis sievietes. Daudzus gadus viņš centās ignorēt šīs sajūtas vai izlikties, ka tās nepastāv. Tā kā par šo tēmu mājās nekad netika runāts, viņš domāja, ka tā ir aizliegta. Dažkārt viņa draugi izteica noniecinošus komentārus par homoseksuāļiem. Viss, ko viņš atcerējās dzirdam no saviem skolotājiem un vadītājiem baznīcā, ir tas, ka homoseksualitāte ir nopietns grēks.

Pirms misijas Džeksons vairākkārtīgi lūdza Dievam atbrīvot viņu no tieksmes pret vīriešiem. Viņš bija pārliecināts, ka tad, ja kalpos misijā, viņa sajūtas mainīsies. Taču, kad Džeksons pabeidza savu misiju, viņa tieksme pret vīriešiem bija palikusi nemainīga. Džeksons izmisīgi vēlas ar kādu parunāt, taču bailes liek viņam klusēt.

Selēna ir pamanījusi, ka viņš ir emocionāli noslēdzies, nošķīroties no ģimenes. Viņa redz sāpes viņa acīs. Viņa ir lūgusi par Džeksonu, lai zinātu, kā viņam palīdzēt.

Šorit Selēna pajautāja Džeksonam, vai viņi var iziet kopīgā pastaigā. Viņš negribīgi piekrita. Pastaigājoties viņi runāja par ikdienišķām lietām. Selēnai pat izdevās Džeksonu sasmidzināt. Beidzot Selēna teica: „Džekson, es zinu, ka kaut kas nav kārtībā. Es to redzu tavās acīs. Lūdzu, runā ar mani! Es esmu ļoti noraizējusies par tevi.”

Džeksons ilgu laiku stāvēja kā sastindzis. Pār viņa vaigiem sāka ritēt asaras. Beidzot viņš izplūda emocijās un drebošā balsī teica: „Selēna, es esmu gejs, un esmu tāds bijis tik ilgi, cik ilgi vien sevi atceros. Es nezinu, ko iesākt. Man bail, ko mamma un tētis teiks, ja viņi to uzzinās. Vai pārējai ģimenei būs kauns no manis? Vai mani draugi joprojām vēlēšies ar mani tikties, ja uzzinās, ka esmu gejs? Kas notiks ar manu piederību Baznīcai, ja es to pateikšu bīskapam? Es nezinu, vai es vispār kādreiz būšu laimīgs un vai man varēs būt ģimene. Es jūtos tā, it kā Dievs būtu mani pametis.”

Džeksons nokāra galvu un lūkojās zemē. Pēc ilga klusuma brīža viņš kļuva teica: „Selēna, man ļoti žēl, ja esmu tev licis vilties. Lūdzu, nestāsti par to nevienam! Es jūtos ļoti nomaldījies un apjucis.”

Pārrunājami jautājumi

1. Kādas sajūtas jūs pārņem, domājot par Džeksona pieredzi? Kāpēc cilvēkam varētu būt grūti runāt par homoseksuālām tieksmēm ar ģimenes locekli, tuvu draugu vai Baznīcas vadītāju?
2. Kā jūs justos Selēnas vietā? Ko Selēna varētu viņam pateikt, lai izrādītu sapratni un līdzjūtību?
3. Kā pareiza izpratne par Tā Kunga mācībām attiecībā uz homoseksuālām tieksmēm varētu palīdzēt gan Selēnai, gan Džeksonam? Kāpēc šīs mācības dažkārt ir grūti pieņemt?
4. Kā Džeksons un Selēna varētu palūkoties uz homoseksuālām tieksmēm mūžīgajā skatījumā?
5. Kur Džeksons varētu vērsties, lai saņemtu papildu vadību, iedrošinājumu un palīdzību?